

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΥΠΕΡ ΟΥΪΛΣΩΝ

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ο λόρδος Ρίτσαρτ Κόνουσπαρ, πού ή περιουσία του ξεπερνούσε τὸ δισεκατομμύριο, χάρις στὰ μεγάλα ἀδαμαντωρυχεία του στὸ Τράνσβααλ, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη ἱκανοποίησι στοὺς πέντε καλεσμένους του. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διασημοὺς ἰατροδικαστὰς τοῦ Λονδίνου, ὁ χρηματιστὴς Ρόμπερτ Ρόκ κι' ὁ Ἰσαὰκ Καϊῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράξενους ἐμπόρους διαμαντιῶν τῆς Ὁξφορντ Στρήτ. Ὁ Μπρίγκς, ὁ ἀπαθὴς καὶ φλεγματικὸς ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ δισεκατομμυριούχου, μὲ ἀργές καὶ μετρημένες κινήσεις γέμιζε κάθε τόσο τὰ ποτήρια τοὺς μ' ἐκλεκτὸ κρασί.

Σὲ κάποια στιγμή, πού ὄλοι οἱ καλεσμένοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ Τράνσβααλ, ὁ Ἰσαὰκ Καϊῦ γύρισε ξαφνικὰ καὶ ρώτησε τὸν λόρδο Κόνουσπαρ:

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς σὰς ἔφεραν προχθές ἀπὸ ἐκεῖ κάτω δώδεκα ὑπέροχα διαμάντια;

— Ναι, εἶνε ἀλήθεια... τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ βαθύπλουτος λόρδος κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ἄσπρου γιλέκου του δώδεκα ἀστραφτερὰ κρύσταλλα πού θάμπωσαν μὲ τὴν ὡμορφιά τους τοὺς καλεσμένους του.

Ὁ Ἰσαὰκ Καϊῦ τὰ πῆρε στὴν παλάμη του, κατενθουσιασμένος.

— Εἶνε τὰ ὠραιότερα ἀπὸ ὅσα ἔχω δεῖ στὴ ζωὴ μου! ψιθύρισε κατάπληκτος. Γιὰ κυττάξετε τα κι' ἐσεῖς, μίστερ Ρόκ...

Ὁ χρηματιστὴς πού καθάριζε κείνη τὴ στιγμή ἕνα πορτοκάλι, κρατῶντας μιὰ πετσέτα μπροστὰ στὸ στήθος, γιὰ νὰ μὴ λεκιάσῃ τὸ ἄσπιλο πλαστρὸν τοῦ φράκου του, ἀπλώσε τὸ δεξί του χέρι καὶ πῆρε τὰ διαμάντια.

— Εγώ, ἂν ἦμουν στὴ θέσι σας, θὰ προτιμοῦσα ἕνα μῆλο ἀπὸ ἕνα πορτοκάλι, μίστερ Ρόκ... τοῦ εἶπε κείνη τὴ στιγμή ὁ Τζιμ Φούλερτων, ὁ τέταρτος καλεσμένος, πού καθόταν δίπλα στὸν Φρέντ Κόνουσπαρ, τὸν νεαρὸ ἀνηψιὸ τοῦ δισεκατομμυριούχου. Βέβαια τὰ πορτοκάλια εἶνε πολὺ νόστιμα, μὰ, ὅταν φάη κανεὶς ἕνα ἀπὸ αὐτὰ, πρέπει μετὰ νὰ πάρῃ ἀπωραιτῆτως κι' ἕνα μπάνιο!...

Ὅλοι γέλασαν μὲ τὸ ἀστεῖο τοῦ Φούλερτων. Ὁ μίστερ Ρόκ πῆρε ἕνα μῆλο, ἀκούμπησε τὴν πετσέτα πάνω στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ κυττάξῃ τὰ δώδεκα διαμάντια. Κατόπιν τὰ ἔδωσε στὸν Φρέντ Κόνουσπαρ γιὰ νὰ τὰ δῆ κι' αὐτὸς κ' ὕστερα νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ στὸ θεῖο του.

Ὁ λόρδος Κόνουσπαρ κράτησε στὴν παλάμη του τὰ διαμάντια καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο, τοῦ φώναξε:

— Μπρίγκς! Τὸ πορτό!...

— Ἦμουν ἔτοιμος νὰ σὰς τὸ σερβίρω, σέρ! τοῦ ἀπάντησε ὁ φλεγματικὸς Μπρίγκς.

Ἐκείνη ὁμοῦς τὴ στιγμή ἔσβυσαν ξαφνικὰ τὰ φῶτα τῆς τραπεζαρίας. Ὁ Ἰσαὰκ Καϊῦ, γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα εὐθυμο τόνο σ' αὐτὸ τὸ περιστατικὸ, φώναξε μέσα στὸ σκοτάδι.

— Τί εὐκαιρία τώρα γιὰ ἕναν κλέφτη νὰ βουτήξῃ τὰ δώδεκα διαμάντια!...

Συγχρόνως ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος Μπρίγκς, γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς κυρίους, τοῖς ἐξήγησε:

— Θὰ κἀκε ἡ ἀσφάλεια. Πηγαίνω ἀμέσως νὰ τὴν ἀλλάξω!..

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ξανάκλεισε. Μέσα στὸ σκοτάδι ἀκούστηκαν τότε δυὸ καρέκλες πού μετακινήθηκαν. Δυὸ ἄτομα ἔκαναν μερικὰ θήματα, δειλά, διστακτικὰ, σὰν νὰ ἤθελαν ν' ἀπομακρυνθοῦν κι' ἔπειτα ξανακάθησαν.

— Μὰ τί ἔπαθε τὸ ἠλεκτρικὸ; εἶπε κάποιος. Ν' ἀλλάξετε τὴν ἐγκατάστασι, σέρ Κόνουσπαρ, γιὰτὶ φαίνεται πὼς ἔχει καλῶς!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἄφησε νὰ περάσῃ μιὰ λαοὶδὸ ἄσπρου φωτός.

— Λυποῦμαι πολὺ, μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω εὐκόλα τὴν ἀσφάλεια... ἐξήγησε ὁ Μπρίγκς. Σὲ μιὰ στιγμή ὁμοῦς θὰ ἔχω τελειώσει!...

Καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα. Ὑστερ' ἀπὸ λίνες στιγμές, τὸ ἠ-

λεκτρικὸ ἄναψε πάλι. Μὰ τὸ θέαμα πού παρουσιάσθηκε τότε μπροστὰ στὰ μάτια ὄλων τῶν καλεσμένων, τοὺς πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη.

Ὁ λόρδος Κόνουσπαρ ἦταν ἀνάσκελα πάνω στὸ τραπέζι μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένο στὸ στήθος του.

Πρῶτος ἀπ' ὄλους ὁ ἰατροδικαστὴς σέρ Γουάλσιγκαμ ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία του καὶ εἶπε μὲ αὐστηρὴ φωνὴ στοὺς ἄλλους.

— Νὰ μὴν ἀγγίξῃ κανεὶς τὸν νεκρὸ!... Μπρίγκς!...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι καὶ παρουσιάσθηκε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος.

— Σέρ; ἔκανε κατάπληκτος. Μὰ τί συνέβη;

— Εἰδοποίησε τὴν Σκῶτλαντ Γυάρντ, Μπρίγκς! τοῦ εἶπε ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ. Δολοφόνησαν τὸν κύριό σου! Κάλυψε στὸ τηλέφωνο τὸν ἐπιθεωρητὴ Ρίτσαρσον καὶ πές του τ' ὄνομά μου. Ζήτησε τὸν ἀριθμὸ 1212.

— Πολὺ καλά, σέρ! ἔκανε ὁ Μπρίγκς καὶ μπῆκε στὸ μικρὸ σαλόνι πού ἦταν δίπλα στὴν τραπεζαρία κι' ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο.

Ὁ δίσκος τοῦ τηλεφώνου γύρισε μιὰ φορὰ καὶ ὕστερα ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου:

— Μίς, δώστε μου γρήγορα τὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ! Ἀριθμὸς 1212. Ἐμπρός, θέλω νὰ μιλήσω στὸν ἐπιθεωρητὴ Ρίτσαρσον, ἕκ μέρους τοῦ σέρ Γουάλσιγκαμ...

Στὴν τραπεζαρία, οἱ καλεσμένοι τοῦ νεκροῦ δὲν μπορούσαν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴ φρίκη τους.

— Κύριοι! φώναξε ξαφνικὰ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θύματος, ὁ Φρέντ Κόνουσπαρ. Τὰ δώδεκα διαμάντια ἐξαφανίστηκαν! Ποιὸς ἀπὸ μᾶς εἶνε ὁ ἐνοχος;

— Μιὰ στιγμή! ἔκανε ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ, ἂν δὲν γελιέμαι, ἕνα ἀπὸ τὰ διαμάντια βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὴν καρέκλα σας, μίστερ Κόνουσπαρ!

Κι' ὁ διάσημος ἰατροδικαστὴς πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ διαμάντι καὶ ξανακάθησε στὴν θέσι του. Μιὰ παγερὴ σιωπὴ ἀπλώθηκε τότε σ' ὅλην τὴν τραπεζαρία. Ὁ Φούλερτων εἶχε χῶσει τὸ δάχτυλο στὸν λαϊμὸ του σὰν νὰ τὸν ἔπιγε τὸ κολλάρι του. Ὅσο γιὰ τὸν Ἰσαὰκ Καϊῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνῃ τὸ πορτό του μὲ μιὰ προσποιητὴ ἀπάθεια.

Σὲ λίγο ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας κι' ἀμέσως κατόπιν παρουσιάσθηκε στὴν αἴθουσα ὁ ἀστυνόμος Ρίτσαρσον.

— Καλησπέρα, σέρ Γουάλσιγκαμ! εἶπε στὸν ἰατροδικαστὴ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πὼς συνέβη τὸ δράμα;

Ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ τοῦ διηγήθηκε μὲ σταθερὴ φωνὴ καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ καμμιά λεπτομέρεια πὼς εἶχαν περάσει τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ὡς τὴ στιγμή πού ἔσβυσαν τὰ φῶτα.

Ὁ ἀστυνόμος Ρίτσαρσον τὸν ἄκουσε μὲ προσοχὴ καὶ κατόπιν ἐξήτασε μὲ τὸν φακὸ του τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου πού ἦταν καρφωμένο στὸ στήθος τοῦ σέρ Κόνουσπαρ.

— Κανένα δακτυλικὸ ἀποτύπωμα! ψιθύρισε. Τὸ περίμενα. Τὸ ἔγκλημα ἐγίνε ἀπὸ ἕνα εὐπειρο δολοφόνου. Καὶ τώρα, κύριοι, πρέπει νὰ βροῦμε τὰ ἄλλα ἔντεκα διαμάντια. Μὰ, μὴ κουνηθῆ κανεὶς ἀπὸ τὴν θέσι του!

Μεθοδικὰ, ἔψαξε σ' ὅλη τὴν αἴθουσα, χωρὶς ὡστόσο νὰ βρῆ κανένα ἄλλο διαμάντι.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος, κύριοι, εἶπε τότε στοὺς καλεσμένους, νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου. Πρέπει νὰ σὰς ψάξω!...

— Ἐμπρός! ἔκανε ξαφνικὰ ὁ χρηματιστὴς Ρόκ. Ἄς τελειώνουμε!

— Εἶνε ταπεινωτικὸ! διεμαρτυρήθηκε ὁ Φρέντ Κόνουσπαρ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ θύματος.

Ὁ ἀστυνόμος Ρίτσαρσον ὁμοῦς ἄρχισε ἀπαθέστατος τὴν σωματικὴ ἔρευνα. Ὅταν ἔφθασε στὸν Ρόκ, ἔψαξε τὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ κατόπιν, χώνοντας τὸ χέρι του στὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ σιμόκιν του, βρῆκε τὰ ἔντεκα διαμάντια.

— Κι' ἕνα πού βρέθηκε στὸ πάτωμα, δώδεκα! ἔκανε θριαμβευτικὰ ὁ Ρίτσαρσον.

Ὁ ἀστυνόμος Ρίτσαρσον ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ μίστερ Ρόκ...

— Ἐπεσα θύμα πλεκτάνης! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρόκ. Δὲν ἔχω ἰδέα πῶς θρέθηκαν τὰ διαμάντια αὐτὰ μέσα στὴν τσέπη μου.

— Καθόσατε ἐδῶ πέρα ; τὸν ρώτησε ἀδιάφορος ὁ ἀστυνόμος καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν θέσι του.

— Μάλιστα! ἔκανε ὁ χρηματιστής.

— Κι' αὐτὴ εἶνε ἡ πετσέτα σας ;

— Ἀκριβῶς!

— Σέρ Γουάλσιγκαμ, εἶπε τότε ὁ Ρίτσαρσον, ἐπιθυμῶ νὰ προσέξετε κι' ἐσεῖς τὸ σχῆμα πού ἔχει ἡ πετσέτα. Βλέπετε; Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἔπιασαν μ' αὐτὴν τὴν λαβὴ ἑνὸς μαχαιριουῦ...

— Πράγματι... παραδέχθηκε ὁ ἰατροδικαστής. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τί θέλετε νὰ πῆτε...

— Θέλω νὰ πῶ, ἀπλούστατα, ὅτι ὁ μίστερ Ρόκ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ μερικὰ πράγματα. Δὲν μοῦ ἀναφέρατε ὅτι κουνήθηκαν δυὸ καρέκλες κι' ὅτι ἀκούστηκαν θήματα, ὅταν ἡ τραπεζαρία ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι ;

— Ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ κουνήθηκα! φώναξε ὁ Φούλερτων τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβο του.

— Κύριοι! εἶπε πάλι ὁ Ρίτσαρσον. Ἄς μιλήσουμε μὲ εὐκρίνεια. Ἐδῶ πέρα ἐγίνε μιὰ δολοφονία καὶ μιὰ κλοπὴ... Βρῆκα τὰ διαμάντια στὴν τσέπη τοῦ μίστερ Ρόκ. Ἐπίσης καὶ ἡ πετσέτα του εἶχε ἕνα παράξενο σχῆμα. Ὁ δολοφόνος ἔπιασε μ' αὐτὴ τὸ μαχαίρι, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ πάνω στὴ λαβὴ του τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα... Ποιὸς λοιπὸν εἶνε ὁ δολοφόνος; Ὁ μίστερ Ρόκ; Δὲν θέλω ἀκόμη νὰ τὸ πιστέψω... Ξέρω ὡστόσο ὅτι ὁ σέρ Κόνουμπαρ εἶχε πολλοὺς ἐχθροὺς. Μήπως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ μίστερ Ρόκ ;

— Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγώ... τοῦ εἶπε τότε ὁ χρηματιστής χλωμιάζοντας. Μάλιστα, ἤμουν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀσπόνδους ἐχθροὺς τοῦ σέρ Κόνουμπαρ. Μὲ εἶχε καταστρέψει πολλὰς φορὲς στὸ χρηματιστήριον...

— Ὑστερ' ἀπὸ αὐτό, δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο, παρά νὰ σᾶς συλλάβω, μίστερ Ρόκ... τοῦ εἶπε ὁ Ρίτσαρσον.

— Μιὰ στιγμή ! φώναξε ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ. Πρὶν τὸν συλλάβετε, πρέπει νὰ μᾶς ἐξηγήσετε πῶς μπόρεσε νὰ δῆ καθαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ εἶχε μάτια γάτας, Ρίτσαρσον! Θὰ ἦταν προτιμότερο, πρὶν συλλάβετε τὸν μίστερ Ρόκ, νὰ καλέσετε ἕναν ὀφθαλμολόγο... Ὅταν ἔσβυσαν τὰ φῶτα, τὸ σκοτάδι ἐδῶ μέσα ἦταν τόσο ζοφερό, ὥστε κανεὶς μας δὲν θὰ μπορούσε νὰ βρῆ εὐκόλα τὴν πόρτα.

— Σέρ, τί θέλετε νὰ πῆτε;... ἔκανε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος Μπρίγκς, ὁ ὁποῖος στεκόταν πιὸ πέρα.

— Ἄκουσε... τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια ὁ ἰατροδικαστής. Ὅταν σοῦ ἔδωσα ἐντολὴ νὰ τηλεφωνήσῃς στὴ Σκῶτλαντ Γυάρντ, δὲν σχημάτισες στὸ τηλέφωνο τὸν ἀριθμὸ πού σοῦ ἔδωσα. Χτύπησες μόνο τὸ μηδὲν καὶ κατόπιν ζήτησες τὸν ἀοιθμὸ ἀπὸ

τὴν τηλεφωνήτρια...

— Μὰ νόμιζα πῶς θὰ ἔκανα πιὸ γρήγορα ἔτσι.

— Χμ!... Μήπως ὅμως ἀναγκάστηκες νὰ ζητήσῃς τὸν ἀριθμὸ, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπες καθαρὰ τὰ νούμερα στον δίσκο;

— Ὁμολογῶ ὅτι τὰ μάτια μου ἦταν θαμπωμένα ἀπὸ τὴ γρήκη... ἔκανε ὁ Μπρίγκς.

— Ἀλήθεια; Θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ τὰ μάτια σου! τοῦ εἶπε ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἔκανε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω κι' ἐπεχείρησε νὰ τὸ σκάσῃ. Ὁ Ρίτσαρσον ὁμῶς πρόφτασε καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Ἡ κόρες τῶν ματιῶν του ἔ-

Ὁ λόρδος Κόνουμπαρ ἦταν ἀνάσκελα πάνω στὸ τραπέζι, μ' ἕνα μαχαίρι καρφωμένο στὸ στήθος του.

χουν διασταλῆ ὑπερβολικά ! φώναξε ὁ διάσημος ἰατροδικαστὴς κυττάζοντας τὰ μάτια τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου.

Ἐπειτα ἀνάψε ἕνα σπύρτο καὶ τὸ πλησίασε κοντὰ τους.

— Ἡ κόρες δὲν συστέλλονται, ὅταν πλησιάζῃ κανεὶς ἕνα ἐντατικό φῶς κοντὰ τους ! παρατήρησε ἀκόμη ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ. Ρίτσαρσον, αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ἔνοχος !

— Μὰ ἂν, δὲν ἔβλεπε νὰ σχηματίσῃ ἕναν ἀριθμὸ στὸ τηλέφωνο, πῶς κατάφερε νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα μέσα στὸ σκοτάδι ; ἔκανε δὺσπιστος ὁ Φούλερτων.

— Φαίνεται πῶς δὲν πήγατε ποτὲ νὰ ζητήσετε τὴ συμβουλὴ ἑνὸς ὀφθαλμολόγου γιὰ τὰ μάτια σας. Τοῦ εἶπε ἀμέσως ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ. Ἀκοῦστε λοιπὸν : οἱ ὀφθαλμολόγοι πολλὲς φορές, γιὰ νὰ κάνουν μιὰ ἀκριβῆ διάγνωσι στὰζουν μέσα στὰ μάτια μερικὲς σταγόνες μελλαντόνας ἢ ματροπίνης. Ἐπειτα, ὅταν βγῆτε ἀπὸ τοῦ γιατροῦ, μπορείτε νὰ περάσετε στὸ δρόμο, μὰ δὲν βλέπετε νὰ διαβάσετε μιὰ ἐφημερίδα ἢ νὰ σχηματίσετε ἕνα ἀριθμὸ τηλεφώνου. Ἡ κόρες τῶν ματιῶν σας εἶνε ὑπερβολικά διεσταλμένες. Βλέπετε ὅμως θαυμάσια στὸ σκοτάδι, σὰν τὴ καλύτερη γάτα.

Κι' ὁ διάσημος ἰατροδικαστὴς ἐπρόσθεσε :

— Ἴδου λοιπὸν τὶ συνέβη. Ὅταν ἐσβύσαν τὰ φῶτα, ὅπως εἶχε σχεδιασθῆ, ὁ Μπρίγκς μποροῦσε θαυμάσια νὰ βλέπῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ τὴν ξανάκλεισε, μὰ δὲν βγῆκε ἔξω, ἔμεινε μέσα στὴ τραπεζαρία... Ἐπειτα, δολοφόνησε τὸν σέρ Κόνουσμπαρ, φράζοντας τὸ στόμα του, γιὰ νὰ μὴν ἀκουσθῆ οὔτε ὁ παραμικρὸς στεναγμὸς, ἔβαλε τὰ διαμάντια στὴ τσέπη τοῦ μίστερ Ρόκ καὶ κατόπιν βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ γρήγορα τὴν ἀσφάλεια. Βγῆκε λοιπὸν ἔτσι ἔξω, ἄλλαξε τὴν ἀσφάλεια καὶ τότε ἀναψαν πάλι τὰ φῶτα. Περιττὸ ν' ἀναφέρω ὅτι εἶχε καταστρέψῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀσφάλεια, γιὰ νὰ σβύσουν τὰ φῶτα τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἤθελε...

— Ἐχετε δίκην, σέρ Γουάλσιγκαμ ! φώναξε ὁ ἀστυνόμος. Μὰ γιατί ἄραγε δολοφόνησε τὸν κύριό του, ἐνῶ μποροῦσε μόνο νὰ τὸν κλέψῃ ;

Ὁ Μπρίγκς ξέσπασε ἀμέσως σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

— Τὸν σκότωσα, γιατί τὸν μισοῦσα ! ἐξήγησε στὸν Ρίτσαρσον. Μὲ εἶχε πιάσει μιὰ φορὰ νὰ κλέβω κάτι διαμάντια τοῦ ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του κι' ἀπὸ τότε μὲ φοβέριζε διαρκῶς πῶς θὰ μὲ παρέδιδε στὴν ἀστυνομία. Ἔτσι μὲ εἶχε κάνει σκλάβο του καὶ κατάσκοπό του. Παρακολουθοῦσα τίς συζητήσεις πού ἔκαναν οἱ καλεσμένοι του, ἔκλεβα ἀπὸ τίς τσέπες τους διάφορες σημειώσεις κι' ἔτσι ὁ σέρ Κόνουσμπαρ ἤξερε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Λονδίνου. Γιὰ νὰ γλυτώσω λοιπὸν ἀπὸ τὴν τυραννία του ἀποφάσισα νὰ τὸν σκοτώσω, συγχρόνως ὅμως νὰ κλέψω καὶ τὰ δώδεκα διαμάντια του...

— Μὰ τότε γιατί τὰ ἔχωσες μέσα στὴ τσέπη τοῦ μίστερ Ρόκ ; Ἀπόρησε ὁ Ρίτσαρσον.

Ξέρω ὅτι ἕνας τζέντλεμαν δὲν θάζει ποτὲ τὰ χέρια στίς ἐξωτερικὲς τσέπες τοῦ σμόκιν του. Μποροῦσα λοιπὸν νὰ τὰ ξαναπάρω ἀπὸ ἐκεῖ πέρα μόλις θὰ εὑρισκα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία.

Ὁ ἀστυνόμος, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁμολογία του αὐτὴ τοῦ πέρασε τίς χειροπέδες, χαιρέτησε τοὺς κυρίους καὶ τράθηξε μαζὺ μὲ τὸν Μπρίγκς γιὰ τὴν Σκῶτλαντ Γυάρντ.

Ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ τότε γέμισε τὸ ποτήρι του, ἤπια ἀργά, ἀργά τὸ πορτό καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν μίστερ Ρόκ, τοῦ εἶπε :

— Τώρα πού εἶμαστε μεταξὺ φίλων, μίστερ Ρόκ, δὲν νομίζετε πῶς πρέπει νὰ μᾶς δείξετε τὰ διαμάντια ; ...

— Πῶς εἶπατε ; ἔκανε ἐκεῖνος χλωμιάζοντας.

— Ἐ, νὰ, θέλω νὰ πῶ γιὰ τ' ἀληθινὰ διαμάντια τοῦ Κόνουσμπαρ κι' ὄχι γιὰ κείνα τὰ ψεύτικα πού πήρε μαζὺ του ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρίτσαρσον. Πρόσεξα ποῦ καλὰ τὶ ἐκάνατε τὴ στιγμὴ πού ἐπήρατε ἕνα πορτοκάλι κι' ἀπλώσατε στὸ στήθος σας τὴν πετσέτα. Τὰ συγχαρητήριά μου ! Εἶσατε ἕνας ἀξιοθαύμαστος ταχυδακτυλουργός. Πού ἔχετε κρύψει λοιπὸν τ' ἀληθινὰ διαμάντια ;

Ὁ μίστερ Ρόκ, κατάχλωμος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του τὰ δώδεκα διαμάντια καὶ τὰ ἔδωσε στὸν ἰατροδικαστὴ.

— Ἄ, μάλιστα, αὐτὰ εἶνε τ' ἀληθινὰ ! φώναξε ἐκεῖνος, κυττάζοντας τα μὲ θαυμασμό... Θὰ μοῦ πῆτε τώρα πῶς κατάλαβα ὅτι τὰ ἄλλα ἦσαν ψεύτικα ; Ἀπλούστατα, πήρα ἐκεῖνο πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπρίγκς καὶ χωρὶς νὰ μὲ προσέξῃ κανεὶς, θέλησα νὰ χαράξω τὸ γυαλὶ ἑνὸς ποτηριοῦ. Μὰ εἶδα πῶς δὲν ἄφηνε κανένα ἴχνος ! Ἦταν κι' αὐτὸ γυαλὶ... Συλλογίστηκα τότε ὅτι ἕνας τζέντλεμαν, ἂν δὲν ἔχῃ κάποιο λόγο, δὲν ἀπλώνει στὸ στήθος του μιὰ πετσέτα, γιὰ νὰ φάνῃ ἕνα πορτοκάλι!...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀνηψιὸ τοῦ δισεκατομμυριοῦχου, τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο :

— Μίστερ Φρέντ Κόνουσμπαρ, ἐσεῖς εἶσατε ὁ κληρονόμος τοῦ θείου σας. Σ' ἔσαξ λοιπὸν ἀνήκουν τὰ δώδεκα διαμάντια.

— Εὐχαριστῶ... σέρ Γουάλσιγκαμ ! Ἐκανε σὰν χαμένος ὁ ἀνηψιὸς τοῦ σκοτωμένου. Σὰς παρακαλῶ, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω τὰ μισὰ ;

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ διαμαντικά. Τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ «ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ» ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

ΣΟΦΟΙ ΚΑΙ ΑΣΟΦΟΙ

Σοφός, πού μ' ἕνα ἀγράμματο λογομαχᾷ πλάι-πλάι,
ἄς μὴν προσμένῃ ὑπόληψιν καὶ κέρδος, μήτε χάρι'
κι' ἂν τύχῃ δὰ κι' ὁ ἀγράμματος στὰ λόγια καὶ τὸν φάη,
ἄς θυμηθῆ πέτρα σκληρὴ πῶς σπάει μαργαριτάρι.

Τ' ἀηδὸνι χάνει τὴ φωνὴ καὶ τὴν γλυκεῖα λαλιά του,
σὰν τύχῃ νάχῃ σύντροφο κοράκι στὴ φωλιά του.

Χωρὶς ἐγκράτεια ἕνας σοφὸς μοιάζει τυφλὸ στὴ σιρὰν
ὅπου κρατᾷ λουσέρνα
σκορπᾷ τὸ φῶς του γύρω του καὶ λέει στὸν ἄλλον:
Πέρνα!

καὶ λέει στὸν ἑαυτοῦλη του, στὰ σκοτεινά: Σταμάτα!

Ἄσπ' ἔχει ἐμπρὸς του τὸν ἐχθρὸ καὶ δὲν τὸν χαντακώνει,
ὁ ἀληθινὸς του ἀντίμαχος εἶν' ἡ καρδιά του μόνη.

Ἄσπ' ἕνα πέτρα κοφτερὴ κρατᾷς στὸ ἕνα σου χέρι,
καὶ σ' ἄλλη πέτρα κοίτεται τὸ φίδι, μὴν καρτέρει...

Λένε πῶς εἶνε ὁ ἄνθρωπος πλάσμα, πού ἀπ' ὄλα ἀξίζει,
κι' ἀπ' τὰ σκληρότερα τὰ ζῶα πῶς εἶνε τὸ σκυλί.
Μὰ τὸ σκυλί πού τὸ καλὸ καὶ τὸ ἴσιο ξεχωρίζει,
ἀπ' τὸν ἀχάριστο ἄνθρωπον ἀξίζει πῶς πολύ.
Καὶ δὲν ξεχνᾷ ἕνα σκυλί μπουκιά πού θὰ τοῦ ρίξῃ,
κι' ἂν τὸ χτυπήσῃ ἔπειτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ στὴ ράχι'
μὰ τὸν κακὸ τὸν ἄνθρωπο, καρδιά ὅση κι' ἂν τοῦ δείξῃ,
γιὰ τὴ μικρότερη ἀφορμὴ θὰ σοῦ κρατήσῃ ἀμάχη.

Εἶν' ἡ καμήλα βολικία, κι' ἕνα παιδί τὴν παίρνει
κι' ἐδῶθε κειθε ἀγόγγυστα μ' ἕνα σχοινὶ τὴν σέρνει.
Μὰ σὰν ἀνοιξοῦν ἄξαφνα μπρυστὰ τῆς ἄγρια μέρη
καὶ γιὰ τοὺς δύο τους ὁ χαμὸς κάμη κρυφὸ καρτέρι,
τὸ ζωντανὸ ἀνυπόταχτο τὸ χαλινάρι σπάζει
καὶ δὲν ἀκούει πειὰ τὸ παιδί, πού στέκει καὶ προστάζει.
Σὰν ἔρθῃ ὦρα, πού ἄγριος πρέπει κανεὶς νὰ γίνῃ
πρῶτα ἄς τὴν πνίξῃ μέσα του τὴν δόλια καλωσύνη.
Καὶ τῶχουν πεί: Μὲ τὸ καλὸ ποτέ σου ἐχθρὸ μὴν πιάνεις,
γιατί ἀντίς φίλος νὰ γενῆ, χειρότερο τὸν κάνεις.

Η ΠΕΘΕΡΑ

Κάποιος εἶχε μιὰ γυναῖκα τοῦ Θεοῦ, μὰ εἶχε πεθάνει
κι' ἡ σκορδοῦλα ἢ πεθερά του κόλλησε στὸ σπῆτι μέσα,
γιὰ τῆς κόρης τῆς τὴν προῖκα' κι' ὁ καῦμένος, τί νὰ κάνῃ
μιὰ πού τοῦλειπαν τὰ μέσα,
ἔλυων' ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ τὴ λύπη τὴ βαρειά,
μ' ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι δὲν κουνοῦσε κ' ἢ γρηά!

Κάποιοι γνώριμοί του ἐπῆγαν νὰ συλλυπηθοῦν τὸν χῆρο,
κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ λέει, φέρνοντάς τα γύρω-γύρω:
— Αἶ, καὶ πῶς περνᾷς, καῦμένε, ἀπὸ τὸ ταῖρι σου μακρῶς;
Κι' ἀπαντᾷ μὲ μαῦρον ὄνο:
— Νὰ μὴ βλέπω τὴν καλή μου γυναικούλα νάταν μόνο!
μὰ γραφτό μου ἦταν νὰ βλέπω τὴν κακιά μου πεθερά!
Ἄχ! ξεφύλλισαν τὸ ρόδο κι' ἄφησαν τ' ἀγκάθι πλάι!
Μένει φύλακας τὸ φίδι, κι' ἔκλεψαν τὸ θιὸς καὶ πάει!...

Κάλλιο νάχῃς μπρὸς στὰ μάτια μύτη λεπιδιοῦ, κι' ἄς κόψῃ,
παρὰ νάχῃς ἀντικρὺ σου κάποιου ἐχθροῦ τὴν ἄγριαν ὄψιν,
καὶ καλύτερο νὰ χάσῃς χίλιους φίλους σου μὲ λύπη,
παρὰ νάχῃς τὸν ἐχθρὸ σου συντροφιά. Κι' αὐτὸς ἄς λείπῃ!

Μετὰ φρ: ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

διάσημος ἰατροδικαστὴς.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ εἰρηνικὴ ματιὰ στὸ μίστερ Ρόκ, τοῦ εἶπε :

— Θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε ὡς τὴν Σκῶτλαντ Γυάρντ ;

— Εὐχαριστῶς ! τοῦ ἀπάντησε ὁ λωποδύτης. Ἐπιτρέψατέ μου μόνο νὰ τηλεφωνήσω σὲ κάποιο πρόσωπο...

Ὁ μίστερ Ρόκ λοιπὸν μπῆκε στὸ σαλονάκι πού ἦταν τὸ τηλέφωνο. Ἀμέσως κατόπιν ἀκούστηκε μιὰ πιστολιά κι' ὁ γδοῦπος ἑνὸς σώματος πού ἔπεσε στὸ πάτωμα.

— Αὐτοκτόνησε!... ψιθύρισε ὁ Φρέντ Κόνουσμπαρ.

— Καλύτερα ἔτσι... τοῦ εἶπε ὁ σέρ Γουάλσιγκαμ.

Καὶ χαιρετῶντας τοὺς ἄλλους, βγῆκε ἀργά, μ' ἕνα παγερὸ ὕφος ἀπὸ τὴν τραγικὴ σίθουσα. ΚΟΥΠΕΡ ΟΥΪΛΣΩΝ